

MISSA TVE-2

Monestir de Sant Domènec - Sant Cugat del Vallès, 27-1-2019

Acabem d'escoltar la Paraula de Déu. I aquesta realitat, encara que viscuda moltes vegades, no ens pot deixar mai indiferents. La celebració de la missa, com bé sabeu, té dues taules: la taula de la Paraula, en la qual som en aquest moment i que ens ha estat servida esplèndidament, i la taula de l'Eucaristia, en la qual Jesús es farà realment present, oferint-se per nosaltres i per la salvació de la humanitat, en el sagrament de l'Eucaristia, a la qual som convidats a participar, si no podem físicament, sí que sempre podem amb el desig. Assaborim, doncs, ara la taula de la Paraula que ens ha estat oferta.

Som en una cultura, en una societat, en la qual hi ha moltes paraules, moltíssimes! I, per això, que n'és, de difícil, d'escoltar el silenci! Tot i l'abundància de paraules, en molts no hi ha veritable escolta de la Paraula. Aquella paraula que ens arribi al més íntim del cor. Aquella paraula que ens doni una pau profunda. Aquella paraula que sigui ella mateixa gràvida d'un amor que mai no pugui morir. En la societat de la comunicació i de la imatge, no sempre s'escolta la Paraula de Déu, Jesús mateix; no sempre es tenen els ulls del cor oberts a qui és la imatge del Pare, Jesucrist, el Fill etern del Pare.

Els cristians som els oients de la Paraula. Ho fem, de manera principal i fonamental, amb l'escolta de la Paraula de Déu en la celebració de la santa missa. L'hem d'escoltar de veritat. Hem de tenir el cor obert a aquell que ens parla, deixant que doni fruit en nosaltres, com la terra bona que acull el gra del sembrador.

En la primera lectura hem escoltat com el sacerdot Esdres, en tornar de l'exili a Babilònia amb els seus conciutadans, va organitzar una lectura solemne del llibre de la Llei de Moisès. Tots ells van beneir el Senyor i l'adoraren. L'escolta de la Paraula, feta entenedora pels levites, va omplir el seu cor d'una gran emoció. A la qual cosa el sacerdot els va dir: *La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor, el vostre Déu, no us entristiu ni ploreu. No us entristiu, que el goig del Senyor és la vostra força.*

És el mateix que el Senyor vol posar ara en tots els nostres cors: el seu goig. Cada un de nosaltres en el nostre cor portem goig i esperança, plor i angoixa. Són situacions diferents, les que vivim i les que hem viscut. El Senyor ens coneix i sap què hi ha en el nostre cor. No tingueu cap por de manifestar-li amb sinceritat el que sentim, el que som. Ell ens estima tal com som i tal com estem. Mes al mateix temps la seva Paraula sempre és paraula d'amor i misericòrdia, que vol amorosir les nostres ferides amb l'oli del consol i el vi de l'esperança, com ho va fer el bon samarità a qui estava ferit en el camí de Jerusalem a Jericó. Escoltar la paraula de

Déu és una cosa magnífica. És Déu mateix qui ens hi parla, qui pren la iniciativa de venir i de comunicar-se amb nosaltres. Sempre que llegim o escoltem la Bíblia hem de pensar que aquesta conté la paraula de Déu que estableix un contacte personal, profund i reconfortant entre la persona humana i el seu creador. La Paraula del Senyor és guia en el nostre caminar, és llum en la nit de les nostres proves, és esperança per a descobrir que sempre hi ha un horitzó obert, és amor que omple el cor i, des d'aquest, amb el nostre amor i servei, es vessa als germans que tenim al nostre entorn.

Jesús va anar a la sinagoga del seu poble, Natzaret, per assistir a una lectura ordinària de la Bíblia. Però en aquesta ocasió la lectura va ser extraordinària. Jesús fou convidat a llegir l'Esriptura santa. I ho va fer després de desenrotllar el llibre del profeta Isaïes. Dels llavis sagrats de Jesús brollaven les paraules santes: *L'Esperit del Senyor reposa sobre meu per a portar la Bona Nova. Ell m'ha enviat.* El profeta Isaïes parla d'un personatge misteriós, sobre el qual reposa l'Esperit del Senyor. Un personatge que Déu ha consagrat amb la santa unció i que ha enviat. La missió d'aquest personatge és de joia, d'alliberament. És enviat per a anunciar als pobres un «evangeli», un missatge joiós. Un missatge d'alliberament dels presos, de guariment dels cecs i de llibertat per als oprimits.

El comentari que fa Jesús —ho hem escoltat— és breu i simple: *Això que avui sentiu contar de mi és l'acompliment d'aquestes paraules de l'Esriptura.* Jesús diu ben clarament que tot allò que el profeta deia d'aquell personatge misteriós s'acompleix en ell, en la seva persona, en les seves paraules, en les seves obres. El que el profeta anunciava d'alliberament, de guarició, de salvació, en Jesús esdevé realitat. En Jesús, tota l'Esriptura troba el seu compliment. Tot el que Déu havia dit i havia promès. Tot el que ell havia fet i havia estimat. En l'avui de la salvació, Déu en Jesús ens ho ha dit tot i ens ho ha donat tot. Déu no té cap altra paraula que el seu Fill. Déu, donant-nos el seu Estimat, ens ha mostrat com n'és, d'ample, de llarg, d'alt i profund el seu amor per nosaltres. Com ens diu sant Pau: *Res no serà capaç d'allunyar-nos de Déu, que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima* (Rm 8,39).

Estimats germans, escoltem sempre amb deler la paraula de Déu, la qual sempre ens parla de Jesús i ens ajuda a conèixer-lo més i més. Siguem lectors quotidians de l'Esriptura santa, sobretot dels evangelis. Meditem i preguem a la llum de la paraula de Déu. I, quan les forces siguin poques, o quan no sapiguem què pensar ni què dir, sempre hi ha una pregària ben senzilla, que té molta força: dir el nom de Jesús. Sí, dir solament el nom de Jesús. Benaurada pregària en tota veritat aquella que no fa res més que repetir el nom de Jesús, com un xiuxiueig, en el fons del cor, com un murmuri en els llavis plens d'amor i confiança. Resar no és dir moltes paraules, sinó estimar molt. Fer present el nom de la persona estimada és un acte d'amor. Dir el nom de Jesús és bàlsam que endolceix i guareix, és pau en

la tribulació, és joia en les penes, és fortalesa en la batalla, és misericòrdia en la caiguda.

Hem assaborit la taula de la Paraula i ara ens disposarem a gaudir de la taula de l'Eucaristia. Jesús mateix ens serà el servidor i l'aliment. Jesús és l'Ungit del Pare, l'enviat a portar la Bona Nova de la salvació a tothom. Ell que ens ha donat nova vida, fent-nos participar del misteri pasqual pel nostre baptisme, i ens ha ungit per l'Esperit Sant en la confirmació, ara ens fa comensals del banquet eucarístic, a fi que siguem testimonis seus en l'Església i en el món. Jesús, ple de l'Esperit Sant, pels sacraments ens toca i ens omple del seu oli perfumat, el seu mateix Esperit, i per això podem dir amb l'Apòstol: «Som la bona olor de Crist en tot lloc» (cf. 2Co 2,14-15). Deixem que Jesús, que portem al nostre cor, brolli dels nostres llavis per a confessar-lo davant els qui viuen amb nosaltres. No tinguem por de manifestar amb la nostra vida que Crist ens ha omplert del seu Esperit i ens ha alliberat del poder del pecat i de la mort. Que es noti que som deixebles seus. Que mai no ens venci l'odi ni la venjança. Siguem enmig del món artesans de pau i de reconciliació, sempre i en tot lloc. Que el nostre cor no tingui cap frontera! Que no descartem ningú del nostre cor i de la nostra estima! Aquesta és la bona olor de Crist que el nostre món i la nostra societat necessiten.

No puc acabar aquestes meves paraules sense fer present la Jornada Mundial de la Joventut al Panamà, on hi ha reunits joves d'arreu del món amb el sant pare Francesc. El lema d'aquesta jornada són les paraules de Maria en resposta a l'àngel en el moment de l'anunciació del Senyor: *Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules* (Lc 1,38). Que Maria, atenta a la Paraula, intercedeixi per tots nosaltres i per tota la joventut del món, perquè com ella, per la fe i l'amor, portem Crist en el nostre cor, en els nostres llavis i en la nostra vida, amb tota fidelitat.